

OBDAVARJANJE 2012

3. DEL

Stela je spala tako dolgo in trdno, da so kaplje prihajale gledat, ali še diha. Bila je živa, vendar utrujena od vsega, kar se ji je zgodilo. Nekega dne jo je obsijal sončni žarek. Nežno jo je pobožal po krilih.

»Dobro jutro, Stela. Pomlad je prišla. Travniki že cveti,« je šepetal sončni žarek.

»Kaj res, prespala sem zimo? Le kje je Kaplja in kaj počne? Ali me bo poiskala? Ali se me še spominja? Bo držala obljubo? Kresnice me čakajo. Res diši po pomladi!« Letala je gor in dol po jami in ni vedela, kje naj začne.

Pajek se je po niti spustil do Stele: »Oprosti, mala, da sem te tisti dan hotel pohrustati. Žal mi je.« Stela ga je pobožala po glavi. Malo je posvetila z lučko.

»Hvala, da si nam svetila tu v jami celo zimo. Veš, tudi ko si spala, si osvetljevala jamo. Veliko sem se pogovarjal s kapljami in sklenil, da se to pomlad skupaj s teboj vrnem na travnik. Če me le vzameš s seboj?« je skesano vprašal Pajek.

Stela se je razveselila: »To je bila pa res posebna zima! Kaplja se je spremenila v snežinko, in ti, Pajek, si dobil nazaj svoje srce. Juhuhu!« je zavriskala prav iz srca. »Seveda želim, da prideš na travnik. Čas je, da se odpraviva!«

Stela je vsako kapljo posebej objela. Zašepetala jim je to in ono v uho. Kakšno požgečkala s svojimi tipalkami, pobožala po glavi.

»Pridi, Pajek, da ti splezam na hrbet, dolga pot je še pred nama,«

Plezala sta po steni dvorane in skozi razpoko na vrh jame. »Nasvidenje kapljice in pozdravljeno sonce, pozdravljena pomlad!« sta zaklicala, ko sta prišla na plano.

»Tam, poglej, tam v daljavi je moj travnik. Rože že cvetijo. Čakajo me.« Stela je letela, Pajek pa je hodil. Ko je bila utrujena, jo je tudi malo nesel.

V zraku je dišalo po nežnih travniških rožah, veter je gugal visoke travne bilke sem in tja. Pozdravljali so ju metulji, pikapolonice in ptice. »Pajek, poglej kako lepo je. Narava je prava čarodejka, za vsak letni čas si nadene drugo obleko!«

Na travniku so Stelo sprejele druge kresničke. Povedala jim je svojo dogodivščino. Gledala je, kje bi prepoznala Kapljo. Ni je bilo. A vendar ni bila žalostna, saj je vedela, da se bo vrnila. Dali sta si obljubo.

»Zdaj sem tukaj na travniku, da izpolnim svoje poslanstvo. Pajek hvala, da si me pospremil. Želim ti veliko sreče in naj te vedno spremlja sonce,« je Stela zaželela Pajku.

»Draga moja Stela, hvala, da si me spomnila na dni, ko sem bil vesel in prijazen pajek. Brez tebe bi do konca svojih dni čepel v jami in žaloval.« Poslovila sta se.

Stela je poiskala najlepšo marjetico, se nasrkala njene medicīne in čakala na večer. Zvečer so na travnik priletele kresničke iz vseh smeri neba. Pričelo se je veliko rajanje. Plesale so in se veselile. Stela se je zaljubila v Kresnička z najlepšo dušo, kar jih je! Odletela sta na topel mah, kjer je Stela ugasnila svojo lučko. Vedela je, da mora zdaj odložiti jajčeca, če želi, da se zarod kresnic nadaljuje tudi, ko nje ne bo več.

Zjutraj je poleg sebe zagledala najlepšo kapljo rose v svojem kresničnem življenju. Bila je njena prijateljica Kaplja. Takoj jo je spoznala. »Kaplja, prijateljica moja!« Objeli sta se in se zasmeli, tega objema nikoli ne bi mogli pozabiti. Bila je zapisan v njunih srcih. »Kaplja, bliža se moj konec,« je Stela zašepetala Kaplji.

»Draga Stela. V življenju sem doživela že čisto vse. Bila sem majhna kaplja, velika kaplja, reka, snežinka in zdaj rosa. Nikoli več se ne želim posloviti od tebe. Želim si, da grem s teboj tja do konca,« je Steli šepetala Kaplja.

Stela se je s Kapljo povzpela na cvet. Držali sta se za roke. Obsijal ju je žarek sonca in ju dvignil v zrak. Skupaj sta potovali prav do sonca, kamor gredo vse kresničke, ko odložijo svoja jajčeca. Kresničke se pridružijo soncu, da skupaj svetijo in pošiljajo na zemljo svetlobo in nas vsak dan spominjajo, kako pomembni so prijateljstvo, zaupanje, ljubezen in objemi.

Povem vam še, da je Pajek našel svojo Pajkovko na travniku. Preživela je, ko so posekali tisti grm in zbežala na travnik. Skupaj sta si spletla novo mrežo in vanjo lovila sonce in kaplje rose.

Kaj pa Stelin kresnički zarod? Prijatelj Pajek si je zapomnil mesto, kjer je Stela odložila jajčeca. Pridno je pazil, da ne bi kakšen nepridiprav poškodoval zaroda. Ko se se iz jajčec izlegle mlade kresničke, jim je ob večerih pripovedoval zgodbe o njihovi pogumni mami Steli, ki je imela srce veliko in svetlo, kot samo sonce.

Če se boste odpravili na travnik, poiščite Pajka, pozorno prisluhnite glasovom na travniku in slišali boste zgodbo. To, ki sem jo zapisala za vas, sem nekega večera slišala prav na tistem travniku, ko so rojile kresnice.

KONEC

